

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1780/2023
17.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Мирковић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Нада Пурић“ из Ваљева, чији је заступник Заједничко првобранилаштво Града Ваљева и Општине Осечина, из Ваљева, ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4214/22 од 27.01.2023. године, у седници већа одржаној 17.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4214/22 од 27.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4214/22 од 27.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4214/22 од 27.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 672/21 од 06.10.2022. године, којом је обавезана тужена да исплати тужиљи на име накнаде штете због исплаћене умањене зараде износ од 107.714,54 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене новчане месечне износе за период септембар 2019. године – фебруар 2021. године, ближе одређено у изреци (став први изреке првостепене пресуде) и обавезана тужена да исплати тужиљи на име трошкова парничног поступка износ од 70.955,00 динара (став други изреке првостепене пресуде). Ставом другим изреке побијане другостепене пресуде, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20 у даљем тексту ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је исплата разлике на име накнаде штете због исплаћене умањене зараде за тражени период, имајући у виду да је тужилца у утуженом периоду била запослена код тужене на радном месту ... и да је у одељењу имала више ученика који су имали потешкоће у остваривању резултата, са којима је морала да ради по ИОП-1 и ИОП- 2 програму (индивидуално образовном плану) и да тужена није тужилци исплатила увећање плате које јој припада по Уредби о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама. О овом праву тужилце нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда у којима је одлучивано у предметима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом. При том, због битне повреде одредаба парничног поступка посебна ревизија се не може изјавити, с обзиром на то да битна повреда одредаба парничног поступка није прописана као разлог за изјављивање посебне ревизије чланом 404. став 1. ЗПП.

Сходно томе, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 17.12.2021. године. Вредност предмета износи 107.714,54 динара, који износ тужилца потражује на име главног тужбеног захтева.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела на име главног тужбеног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић